

Sygn. akt IV CSK 532/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa „V.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.

przeciwko „L.” Spółce Akcyjnej w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda „V.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22 listopada 2016 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko pozwanemu – „L.” Spółce Akcyjnej w B. o zapłatę z tytułu rozliczenia umów dostawy systemów narzędziowych wykorzystywanych w podziemnych wyrobiskach układów górniczych, w związku z naliczeniem kar umownych. Sąd pierwszej instancji wydając takie rozstrzygnięcie uznał, że nie zostały spełnione przesłanki ani z art. 484 § 2 k.c. dotyczącego miarkowania kary umownej, ani z art. 498 i nast. k.c. odnośnie do potrącenia. Z rozstrzygnięciem, tak co do ustaleń faktycznych, jak i ich oceny prawnej zgodził się Sąd Apelacyjny i dlatego oddalił apelację strony powodowej.

W skardze kasacyjnej powodowa Spółka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu treści umów i porozumień zawartych między stronami, a także art. 483 § 1 w związku z art. 498 § 1 i 2 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że pozwanemu przysługiwała wierzytelność z kar umownych nadająca się do potrącenia i pozwany skutecznie to uczynił. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uważając, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym samo uzasadnienie wniosku, wymagane przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. jest mniej niż skromne i niedostrzegające utrwalonego i znanego od dawna stanowiska orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz doktryny odnośnie do treści uzasadnienia oczywistości skargi. W uzasadnieniu tym wskazano na problem interpretacji postanowień umownych oraz na kwestię kumulacji kar umownych. Nie wdając się w merytoryczną zasadność podstaw kasacyjnych, a tylko rozpatrując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania należy stwierdzić, w ramach art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., że na pierwszy rzut oka prawidłowo została zinterpretowana umowa stron, w szczególności w kontekście wprowadzonego systemu komunikacji. Sama idea jego przewidzenia miała na celu przyspieszenie realizacji zamówień oraz usprawnienie wymiany oświadczeń woli między stronami zawieranych umów. Zapewne postanowienia umów mogły być formułowane lepiej, ale to nie znaczy, że powód jako podmiot akceptujący treść umów może teraz wywodzić, że skuteczne złożenie zamówienia musiało się wiązać z jego jakby ponowieniem przez wysłanie bezpośrednio na adres poczty elektronicznej. Jest to nadinterpretacja, a uwzględnić należy, że spór odbywa się między przedsiębiorcami, uwzględnić więc należy profesjonalny charakter czynności prawnych stron.

Z kolei, kwestia kumulacji kar umownych została wyczerpująco już rozpatrzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego, co stronie skarżącej winno być znane (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2011 r. I CSK 315/10, OSNC-ZD 2011, nr D, poz. 85; z dnia 24 maja 2012 r, V CSK 260/11 i z dnia 16 października 2015 r. I CSK 999/14, nie publ., a także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r. III CZP 39/12, OSNC 2013, nr 2, poz. 17). Niestety, w twierdzeniach powoda całkiem pomijana jest okoliczność, że świadczenie powoda miało oczywiście charakter podzielny a problemowa umowa jest czynnością prawną wzajemną. Z ustaleń faktycznych wynika, że kara umowna została naliczona za opóźnienie w relacji do zrealizowanej części zamówienia.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.